

נחמן בן עמי

מחול

ערב אחד

תכנית חדשה ובת שבע

מתוך "סטרופה ואנטיסטרופה"

יום ד' 11.10.72 - ג' חשוון תשל"ב

קטע במחול של שלוש „גרא-ציות“ עם שלושה גברים, עד שעולה לבמה ה„חריגה“ (רינה שינפלד). אנו תוזים ב„פא דה דה“ מקורי ונאה מאד שלה עם יאיר ורדי, המבוצע ללא ליווי צלילי, ואחרי שורה של לבטים מייסרים (שלמרות ה-ביצוע הטכני המושלם, איך-שהוא אינם הולמים את אי-שיותה של רינה שינפלד), משתלבת לבסוף ה„חריגה“ עם השאר.

הקטע השלישי קרוי „סטרור פה אנטי-סטרופה“, בכוריאור-גראפיה של האורח גלן טטלי — יצירה מופשטת, בעלת אר-פי צורני, שיש בה קטעים מעניינים ומקוריים, אך נע-דרת אימפאקט רגשי.

זהו הערב הראשון שהעל-תה הלהקה בהנהלת המנהל החדש, הרקדן-הכוריאוגראף האמריקני ויליאם לותר. טבעי הוא, כי ממונה חדש רואה עצמו בבחינת „מטאטא חדש“, אך אי-אפשר שלא לשאול: מדוע בערב בכורות כזה נע-דר מקומם של שלושה מסול-ני הלהקה (רינה גלוק, אהוד בן-דוד ורחמים רון), מה גם שלא מדובר באמנים שנכש-לו עד כה חלילה, אלא ברק-דנים בולטים ומעולים, של-זכותם צרורות של הישגים ושבחים. המנהל החדש גם הביא מחו"ל אמן תאורה חדש (ניקולאס צרנוביץ), שעשה עבודה טובה, אך לא מצאנו אצלו הישגים כה מרשימים ויוצאי-דופן, שיצדיקו את דדיקתו של אמן-תאורה ה-ותיק ועטור-ההצלחה של ה-הלקה, חיים תכלת. אולי מן הראוי לייעץ, אגב, למנהל החדש: „לטאטא“ צריך ב-זהירות ולאט, בפרט כשנמ-צאים בחבורה שכבר הוכיחה את עצמה ואיננה זקוקה ל-„מיבצע הצלה“.

ערב אחד בחיי הלהקה אי-נו אלא כמו „מצב רוח“ בחיי אדם. הישגי-השיא של העו-נה שעברה — „עמי ים ועמי יער“, „תמורות“ (של מירלי שרון, עם רינה שינפלד ורח-מים רון) ו„קולות ממרחקים“ (רינה שינפלד ואהוד בן-דוד) חרותים היטב בזכרוננו. והם גם ערובה לעתיד.

במשך שנים פינקה אות-נו להקת המחול „בת שבע“ בסידרה בלתי-פוסקת של הישגים אמנותיים, שניתר-גמו אצל הקהל לחוויות, ו-אצל הביקורת — לשבחים. היה זה ממש „יוצא דופן“: להצגת „בת שבע“ אפשר היה ללכת כדי ליהנות ול-התפעם „על במוח“, כמו שהולכים אל וירטואוז מהי-מן, שלפעמים אף לא חשוב ביותר מ-ה הוא מנגן. וכא-שר הכוריאוגראף האמריק-ני ניקולאס אמר זה לא כבר בהרצאתו בתל-אביב, כי ישראל היא אחת הארצות המפורות ברחבי העולם, ש-יש בה מחול מודרני — ידענו למי הוא התכוון.

ההישגים והרמה של להקת „בת שבע“ נהיו עד כדי כך תופעת-טבע, בניגוד למה ש-מקובל ביצירה האמנותית ל-רוב, עד כי לא פעם שאלנו בלבנו: מתי כבר תיראה — „כדרך הטבע“ — גם אצלה נסיגה? זה קרה אמש. הוצ-גה תכנית, שאכן היו בה מיב-צעים נאים פה ושם, בכור-יאוגראפיה ובביצוע, אבל בסך הכל היתה שכלתנית-קרה, מצטעצעת באבסטרקט ובכיעוריות, לא מרטיטה את הנשמה.

הערב נפתח ב„שלושה מתוך אחד“, בכוריאוגראפיה של לינדה רבין, מנהלת ה-חזרות של הלהקה. במרכז ה-מחול עומדת אשה (יואנה פלד), בדמות כעין יצור קד-מון, לא-מיני ולא-רגשי, כעין בובה כעורה, מתנועת בגולי-מיות במיקצב הליווי האלקט-רוני. מן העולם הקר והעקר הזה מעבירה אותנו הכוריאור-גראפית אל קטע ניגודי, פא דה דה“ רומאנטי, בליווי צלי-לי-נועם של הנדל — כדי להתזרנו אחר כך שוב, ב-מחול של מחוות יצריות גסות ולצלילי קאקופוניה דיסהאר-מונית, אל העולם העילג, ה-דוחה והמכוער, השליט על הכל.

בקטע הבא, „אפיזודות ליי-ריות“, בכוריאוגראפיה של מירלי שרון, אנו נוכחים ב-עימות מסוג אחר — היחיד מול התמון. לצלילי המוסי-קה של צבי אבני, פותח ה-